

se marei, fraco, amedrontado, assustado. Ele pulso nervoso, então começou a correr para a sua casa. De repente a ela apareceu umha pessoa de grande estatura, aquela árvore estava rafa, e no tronco havia um arcação e ao outro lado parecia haver uma porta.

Inc.

Un día Xaan
 había escitado
 un extraño ruido
 naquel bosque
 que baixo
 d' silencio

El decidiu
 ir a mirar
 ao bosque
 en plena
 escuridão

Já
 de repente
 pareceu-lhe
 haber visto
 unha

sombra nunha árbore del
 entráuse e fírmase

grande estatura, aquela

T

Pablo

T

Roi Golpe Casa 4°B

Carmen

Hola eu son
Diego e va con-
tamos a miña his-
toria. Fai uns anos eu
e a miña familia
mudámonos a unha
casa as afaras da
cidade. Cando chegamos
notamos un cheiro un
novo raro, pero nos
non lle demos importan-
cia. A nova casa era
moi grande e parecía
moi antiga, e estaba
decorada con cadros
sórdidos e desagradables.
A nosa nai díxerac-
nos que mudáramos
a esta casa
pelo barato que
estaba e por
onde estaba
silvada, pero
o prezo a min
parecerame
raro, pero
non lle
dín im-
portan-
cia a
súa

o que os
va contar agora.
Miña nai quixo
facer reformas na
casa. Todo ía ben
ata que os obreiros
lexentaron o chun do
salón, que descubriron un
túnel, eu deciden entrar
pero creo que non o te-
ña que haber feito eu
so. O que encontréí foron
seis corpos de seis mull-
eres e nenos, tam ben
veuxa e estaba encadea-
das con cadeas de
ferro. Meus pais Cha-
máron a policía
e eles foron a vi-
sitar o antigo
dono da casa
pero el habíase
suicidado na
casa cando
chegaron os
policías.
Esta é a
miña
história

Diego Mata

RELAXOUSE. CAMINOU ATÁ AS SENTOS E PALPOU COAS POUTAS COMA SE COMPROBASE SE ERA ADECUADO PARA ELA. MENTRES, DETOUSE E CON LÉDICA.

QUE ALGO ACONTECESE. ALZOU A TESTA PARA VER MELLOR E VOLVEU Á POSICIÓN ORIGINAL. FARTOUSE DE ESPERAR MENTRES NOVIA O RABO. AVELAÑO E PE TEMRURA MENTRES A ANI-PE-SEIRAS ALI MÓVENSE SAIS. NONS INTRES!

RELAXE PARRA E OLLOS AMARELOS COMA XIRASOLES. MALIA RONTONEABA DE FELICIDADE. O GATO ESTABA SENTADO NO BAZO DO SOFÁ. TÍMIA A POUTA DEREITA CON PREGUITA. O GATO ESTABA SENTADO NO BAZO DO SOFÁ. TÍMIA A POUTA DEREITA CON PREGUITA. O GATO ESTABA SENTADO NO BAZO DO SOFÁ. TÍMIA A POUTA DEREITA CON PREGUITA.

XA ESTABA DE PE EN POSICIÓN DE DEFENSA E LISTO PARA ATACAR SE ERA NECESARIO. MOVEU A CABECIÑA PARA TODOS OS LADOS CANDO SE DECATOU DE QUE FORA SIMPLEMENTE O ASPIRADOR. LAMBEU O FUGIÑO MÚNIDO SUAVEMENTE E CON SUÑO SOSEGO VOLVEU CABA AO SOFÁ CUNHA EXPRESIÓN DE ANOXO POLO SIMPLE FEITO DE IMPORTUNAR O SEU DESCANSO. LENTAMENTE, PEITOUSE INTENTANDO ATOPAR A POSTURA PERFECTA ECACADINO, QUE DOU DURMIDO.

Roi Golpe Casal 4°B

O CAMIÑO

Tarde de verán
na que os meus amigos
e mais eu decidimos
pasala no río dun lugar
acregado. Le vábamos un quiló-
metro cando Helena faló-
nos dunha roca que
nos abronca ca-
miño, polo que saímos da
estrada para meternos montón abaixo. Ao
chegar a unha ponte que cruzaba un riacho expli-
counos que era un antigo paso moi transitado que
foi cerrado pola morte dunha muller que caeu parte
abaixo e non apareceu. A ruta deixou de usarse porque
había persoas que aseguran escribir berros de
auxilio dunha muller. Percorreuas un arrefío, pero
seguímos adiante ignorando a historia e chega-
mos sen problema. Todos quedaron a dormir no
lugar pero eu e mais Anxo tiñamos que volver á
casa. Parémos e posamos fronte aquel ca-
miño, avanzamos con paso lixeiro. Cando
xa levábamos un bo acaco, mirámo-
nos compartindo a mesma mira-
da de pánico. Había unha mu-
ller cunha mochila ás costas, ca-
miñando lentamente. Botamos a
correr e cando parecía que estába-
mos saíndo doquel camiño, caín e
perdín o coñecemento. Espertei e
Anxo non estaba. Só quería saír de
alí; levanteime e camínei. Cheguei
á casa alterado, preguntando
por Anxo, seus pais víñeron fa-
cer o mesmo. Buscárono durante
meses e anos pero non houbo
rostra. Fechouse a ruta con
pedras, e agora ninguén se
atreve a cruzala, porque
dín que se escriben berros
de auxilio dunha muller
e dun neno.

Todo o mundo minte. Ata a persoa mais importante da túa vida pódete mentir. Esta é unha realidade que destroume. Enseguida tirei a nota e deixei a casa e saín de casa co chan, saín de casa co chan, saín de casa co chan, saín de casa co chan, saín de casa co chan.

2 Unha pequena parte de min tiña esperanzas de encontralo pero xa era tarde e, aínda que o encontrase, de que serviría? Aproveitouse de que son unha estúpida enmaradiza que o da todo por aqueles aos que quere.

O diñeiro que me pediu supostamente para o seu negocio o utilizou para fugarse coa súa amante, iso era o que dicía a nota.

Síntome estúpida por ficarme dun home que me acababa de deixar e aínda mais estúpida por querer encontralo e pedirlle explicacións, isto non as ten.

Unha realidade que destroume. Enseguida tirei.

O Trasno

Hubo unha vez un trasno que habitaba na cidade. Este trasno sentíase triste, xa que ao haber moitos trasnos nesa cidade, non podía facer as súas trasnadas. Unha mañá tomou a decisión de mudarse ao bosque. Os outros trasnos non estaban de acordo coa súa decisión e deixárono marchar. Ao chegar ao bosque atopou un cogomelo, onde podería facer a súa casa, pasadas unhas horas o trasno xa se instalara na súa nova vivenda, e dende alí empezou a pensar as novas trasnadas que faría aos animais do bosque.

Esta unha noite
chea
de
sons
de
peixes
e
aves

6 As aves empezaban a caer cara ao mar.

7 porque non podían respirar co vapor

8 a baixa temperatura.

Non había nada de oleaxe o mar estaba sen movemento calmo coma se non hubiera nada de vento. Había algo de
pesco pelo parecía unha noite de velán e estábamos no inverno. Debaxo do mar había vida coma sempre, os peixes
morbaban e comían contentos, as algas bailaban ao son da música que facían os canchexos e os moluscos que estaban
nas rochas. Logo danha media hora empezábase a notar que na auga saía como unha especie de vapor.

3 Os peixes cantaban
e empezaban a moverse
e a cantar

4 as
aves
comezaron
a caer

5 empezaban
a caer
e a caer

Carla Nora Bouza 4º B

26 de abril de 1878
Dor o dia da minha morte, e vouso
conden como oconhecera todos

INICIO
↑
Comezou como um

dia normal, saí com meu pai sobre as seis da manhã
para volver à noite. A diferença era que esse dia
man já voltar. Preparamos as redes e botámo-nos
ao mar, e ao estado, ameaçava tormenta,
pero nos seguimos ao mar, necessitamos
de certos aparellos, pero de súbito, todo
comezou. Estaleu a

tormenta mais grande que vira na minha vida. Chuvia, trovava e havia ondas

que superaban por muito a altura da nossa embarcação. Uma onda golpeou
a mesa de Amxo, com o dele e golpeou a cabeça contra a rocha. Sem
fantes, teno 16 anos e morreu em 26 de abril de 1878.

Aquela
noite de
Inverno
frio e
estreme-

cedor fíxome meterme máis
pronto que de costumbre na
cama. Axíña apaguei a luz
e decidín
dormir.
Nese mo-
mento o
señor do
sono actuou

en min, empecei a so-
ñar, estaba nun lugar on-
de non se vía nada, empecei
a camiñar polo medio das nebras.
nuns segundos fíxi desaparecendo.
Entón, eu, empecei a ver aquilo, era
un cemiterio, un lugar tenebroso, on-
de só alí habitaban os mortos, só
eu era a única persoa viva. Empe-
cei a mirar como era o sitio, había lapidas
tumbas e unha delas contina unha historia
terrorífica, contaba que neste lugar habi-
taban os espíritos dos mortos que foran
asesinados, saían dos seus nichos e reunían-
se para facer unha especie de ritual,
formando un círculo arredor da única tumba
desfeita e arañada. Ao acabar o ritual, íase in-
do pola súa conta, e a primeira persoa viva
que encontraren matana de maneira espeluz-
nante o que fan con cada vítima é loitar con-
tra elas ata que non poidan máis, entón coló-
citan para tiñelas e desgarralas e deixanlas
ata que se desangren ata a morte. Logo as des-
gan e as tiran ao mar. Ao acabar de ler o re-
lato quedime desolado do horror daquel con-
to. De pronto, vexo unha sombra e uns rúidos que
cada vez se escoitan máis cerca de min, es-
toba cunha sensación de ameazado. Mirei para
atrás e vi un espírito lamético, empecei a co-
rrer pero non tiven nada que facer contra el.

Ulla mañá
fria de inverno, Xosé
levantase da cama para ir ao
colexio. Despois de oír unha repi-
meuda da súa nai por chegar
tarde outra vez, sae correndo pola porta
da casa. De camiño ao colexio vaíse

fixando no que ten ao seu redor, oíndo
un paxaro e pensa, "se poidese voar nunca máis chegaría
tarde". Tan fortes foron esas ganas que empezou a
notar que se
De

el levantaba os pés do elen-
súpeto encontrábase encima da ci-
dade. A xente saíndo deo cham-
caudo se atopou sobre o colexio, oíu
un pitido. Era o despertador.

vent... Era un día soleado con pouco

Así góvtas

Woo

50 Pica

5 Pagine

irona e grazas a Axud de amigos a tortuga...

querido tortuga... Pero un día chegou uns mariñeiros e Wina a

Mentres que no mar calmado, pero cunhas poucas ondas,

esta desgraza uns rapaces fixeran unha gesta nun barco a morrer por culpa da contaminación do mar, facendo así que os nosos amigos mariños se enfronten mal e moitos deles chegasen

Amigamosa amigos vive feliz nunhas pasadas con

tartaruga por sobrevivir por culpa dun plástico... e estes malcriados botaron moito fide

O piano

Ela tem só tira cinco anos, mais
a ela aprender. Sentia muita
obrigação pelo instrumento.
todas brancas e negras, umas mais
grandes e outras
mais pequenas,
umas mais numerosas e outras
menos... Notas naturais
sostenidas e
bemóis,
pela sua mente.
só passava uma
coisa, algo que
se chama
chamberlaine.
a atenção, algo
que realmente
da guerra
aprender... só
passava isto, só estava isto, só era o piano.
antepassadas tocadas, e chamberlaine

Xacobe abriu os
ollos lentamente, re-
moveuse entre as saba e non
pasou moito tempo ata que, de
súpeto, deuse conta do día que era.
O neno non tardou moito en desfacerse
do edredón, ergueuse máis rápido que nun-
ca e quedouse parado ao lado da cama,
este mirou as mans esperando algún tipo
de reacción, ao non ser así, mirou as súas per-
nas, sen éxito. Un pouco frustrado correu ata
o baño, prendeu a luz e inclinouse sobre o la-
vabo para poder chegarlle ó espello e mirou a-
tentamente o seu reflexo, ao verse completa-
mente normal, cos seus rizados, os seus ollos verdes e
a súa cara redondín, pensou o peor, nada cam-
biara, e iso era xusto o que el temía que
pasase. — Xacobe! O almorzo está feito —
berrou a súa nai dende a cocina. Apa-
gou a luz do baño e camiñou ó
encontro da súa nai decepcionado.

— Felicidade fillo! Xa apa-
receu o teu poder? — Non,
estou farto de ser
o último en todo,
todos os meus
compañeiros te-
nen o seu poder dende fai moito,
Xandre ata é capaz de facerse
invisible! — a preocupación do ativo
medraba moi notoriamente. — Ti xa
tes un superpoder, o de preocuparte po-
los demais, o de axudar, de ser humilde
e de ter a bondade que tes. Que o teu po-
der non se manifeste fisicamente non quere
dicir que non o terás — Xacobe saamente sorriu.

+

→ Precisábamnos dun lugar onde quedarmos adormir aquela noite. Atopei aquel pazo nunha páxina de hotéis e albergues. Cando chegamos, o lugar estaba cuberto de néboa, case nin se vía o camiño de entrada. Ao entrar no enorme salón, vimos aquel piano. Era antigo, mais atopábase x

tocar. A melodía envolvíame. Non podía despegar os dedos das teclas. Nin sequera miraba ao piano. Sentín como un fío tiraba de min. Ía levitando e elevándome pouco a pouco. Ninguén podía axuda. O meu corpo seguía tocando, pero xa non era eu quen o ocupaba. Quen fora que

pedra axuda, conseguira o seu obxectivo. Fora liberado do mundo das mortas, e agora son eu a que faco pedindo axuda.

Maria Beceiro Alvarino, 4º ESO-B

Clara Violeta Comchillo Gales, 4² 850 A

POŃ A QUEZAS QUE XA NON FALAN

Un día, como sempre, saí do traballo coa miña compañera, coñecida como Xoaquín, un home que para min era o meu home ideal. Comecei a ter unha complicidade e unha comprensión con el tan forte, que me namorei. Dente ese momento, falábase cada vez máis, ata que un día púxime a saír. Eu sen pensalo nacer a nosa filla, decidímonos de canto era só unha nena. Un día fomos mercar roupa, xa que tiñamos o que nos faltaba para ir a unha casa. Esta situación quedaba por facer.

Pasado un tempo, recibín unha chamada que me fixo moita ilusión, era miña irmá. Díxome que tiña a toda a familia preocupada, xa que levaba moito tempo sen falar con ela. A conversa seguía ata que nun intre, entrou o meu home no cuarto, tiroume que fíxera a comida que tiña fame e estaba sen facer nada. Eu, chea de medo, fíxome a saír, pero ao mirar ao fronte, viña a miña pequena, cunha cara que me dixera que estaba dentro.

Un día de verán, estaba a miña filla vendo os programas e, ao chegar ela, colleulle o mando da televisión dunha maneira agresiva, o que fixo que a irmá chorara. O meu home e o camión, colleuna do brazo e tirouna ao chan, o que collíuna nos brazos e morba de medo, mantívase no coche por medo a unha vez máis, e a min leudáronme a unha sala, e a ela, xa non a vin xermego, paráronse pola cabeza, todos os meus amigos que me fixera pasar Xoaquín. Entón, sen pensalo dicíllelle ao médico que queríalle por unha denuncia do meu marido xa que non se podía pensar por alto o que lle fixera a irmá.

que sufrimos moitos de nosos zende. Hoje, quero facer público o meu pasado o primeiro que me aconteceu, e agora quero falar do que me aconteceu. Eu, chea de medo, fíxome a saír, pero ao mirar ao fronte, viña a miña pequena, cunha cara que me dixera que estaba dentro.

que lle fixera a irmá.

Un dia un llebrer cançó un rebolador. Havia que
falsa a cançó metalle un cos na faine é nota que se obaga. Nito paraba unha segona, e logo felle seiais.
Koon e un secret. Dille que
dha a beca, cedece e metalle e pica. Depois
colle a cançó e a paxote volve a ser un. Ela yedó un rebolador e a lletta deixava
marchar un
continua. Un dia un llebrer cançó un rebolador. Havia que
falsa a cançó metalle un cos na faine é nota que se obaga. Nito paraba unha segona, e logo felle seiais.
Koon e un secret. Dille que
dha a beca, cedece e metalle e pica. Depois
colle a cançó e a paxote volve a ser un. Ela yedó un rebolador e a lletta deixava
marchar un
continua.

Pero el non imaxina que ha un
gato ante aqrs nin sabe que ese
gato e o seu reflexo.
espello,

Todas as tardes
o meu gato observa, sentado
na ventá, o seu non amigo.
Xuan

